

Spelskulden

- En novell i Permaneo Humanus universumet -

Av Daniel Ygrelius

Natten höll den gigantiska staden gisslan och ett kraftigt regn genomsyrade allting. Det enda som bröt detta dystra töcken var reklamskyltar av alla tänkbara former och storlekar. De syntes överallt på byggnaderna runt omkring och de orsakade en orgie av ljus som glödde vackert i regnet.

Allt ifrån rörliga reklampelare till gigantiska, elektroniska skärmar gjorde allt för att överrösta varandra och det hela skapade en kakofoni som hade gjort den mest härdade besökaren utmattad.

Förutom detta genomsyrades staden även av en frenetisk flygtrafik som existerade i ett kontrollerat kaos. Tusentals svävarfordon av alla dess slag färdades i långa stråk genom luften. Dessa stråk sträckte sig så långt ögat kunde nå och från ett avstånd liknade de mer ett glödande, sammansatt mönster som en berusad högre makt kunde ha skapat.

Planeten i fokus var en speciell himlakropp för det var hit man sökte sig till om man ville försvinna. Den låg i de yttre kanterna av Laam-systemet och kallades för Biss Junta Franekk Su Baan. Namnet på planeten hade en lång och komplicerad grammatik för utomstående och på det universella språket Batonn betydde det ungefär 'Världen med den eviga dagen och natten'.

Eftersom planetnamnet var långt och otympligt för de flesta att uttala förkortades det helt enkelt till Biss.

Detta ställe var också speciellt av den anledningen att himlakroppen roterade kring sin moderstjärna med en så kallad bunden rotation. Detta betydde att ena sidan av planeten hela tiden var blottad mot stjärnans oförlåtliga strålning. Atmosfären på den ljusa sidan var förödande för allt liv och kunde uppnå temperaturer på upp till 134.56 Traa-Brek (Ungefär 900 grader på den mänskliga Celcius-skalan).

Eftersom ingenting kunde överleva där resulterade det i att civilisationen på Biss koncentrerades till den nattliga och betydligt kallade sidan.

Den största staden där hette Bak och hade en befolkning på runt 600 miljoner invånare. Staden var från början en gruvkoloni men den hade växt till sin nuvarande storlek på grund av den kriminella organisationen 'den svarta halvmånen' som styrde staden med järnhand. Plötsligt ljöd ett alarm från en klocka på väggen som lyste upp mörkret i sovrummet med sin gröna färg.

Brek Gondo vaknade upp ur sin djupa sömn och reste sig yrvaket upp och stirrade bort mot fönstret. Då och då letade sig starka ljuspelare in från utsidan som störde mörkret och målade upp spöklänkande skuggfingrar längs med golvet och väggarna i rummet.

Det kraftiga regnet gjorde sig konstant påmind om den krassa verkligheten utanför hans fönster och Brek fyllde lungorna med luft och suckade.

En svart känsla av ångest planterade sig snabbt i hans mage för Brek förstod att han strax var tvungen att stiga upp och göra sig redo för någonting som han verkligen inte ville göra.

-”Jag har verkligen satt mig själv i klistret denna gången.” sa han med en uppgiven röst.

Brek Gondo var en Sekulithh. Dessa var ungefär 1.7 meter långa och var ganska så smala av sig. De hade ett huvud som var format som ett grovt v och på vardera kant av hjässan fanns ögonen utplacerade. De var två till antalet och hade en smaragdgröna färg. Ögonen såg ut som halvt genomskinliga kristaller och för en utomstående såg sekulithherna mycket visa ut. Munnen var liten till storleken men de kunde ändå producera tydliga läten eller vackra melodier och det var inte ovanligt att sekulithher var sångare eller radiopratare till yrket. Två armar och ben utgjorde kroppens fysik där händerna hade tre fingrar och fötter hade samma antal tår.

Hudtonen var mörkgrå till färgen medan själva huden var skrynklig och påminde om gammalt, väderbitet läder. Detta berodde inte på ålderdom utan var en biologisk konsekvens från planeten de härstammade ifrån.

Himlakroppen Brek kom ifrån hette Sekulithh II och ingick i ett litet solsystem där tre himlakroppar kretsade kring en blå, superhet stjärna.

Trion av planeter hette Sekulithh I-III och som namnet angav kom Brek från den andra i ordningen.

Det var endast denna planet som hade någon form av liv. Den första låg nämligen alldeles för nära sin moderstjärna medan den tredje låg för långt bort.

Livet på Sekulithh II var inte lätt och den brännheta värmen från solen var konstant och oförlåtlig.

Detta resulterade i att civilisationen på planeten förlitade sig på enorma pråmar som svävade ett hundratal meter ovanför planetytan. Dessa pråmar höll sig hela tiden nära områden där temperaturen var som mest barmhärtig för allt liv på planeten.

Tacksamt nog hade Sekulithh en långsam rotation runt sin egen axel så pråmarna behövde inte färdas allt för fort för att hålla sig borta från de extrema temperaturområdena.

De behövde dock hela tiden vara i rörelse för där det var som varmast kunde temperaturen uppnå så höga nivåer som 1500 grader Celcius.

Han påminde sig själv om den svåra sitsen han befann sig i och stängde ögonen och tänkte tillbaka på sitt liv.

För ett tag sen hade han hamnat i trubbel med den svarta halvmånen över en stor spelskuld och han fick ett ultimatum. Betala inom ett halvår eller dö men eftersom Brek var fullkomligt utblottad och saknade tillgångar kunde han inte betala sin skuld till den kriminella organisationen. Dömd åt sitt öde skulle han precis få sin dödsdom verkställd när ledaren för den svarta halvmånen, den ökända Ak-Diir, fick en idé.

Om han klarade av att arbeta på en av de mest utsatta och problemtyngda affärerna i Bak under 165 rotationer (ungefär sex jordmånader) skulle hans skuld strykas.

Naiv som han var nappade Brek på erbjudandet och tänkte att han hade fått en lätt väg ut ur sin hopplösa situation.

Så var naturligtvis inte fallet och när han fick reda på var det egentligen rörde sig om var det redan försent. Ak-Diir var välkänd att vara en mycket sadistisk person och det visade han prov på här.

Brek Gondo skulle nämligen arbeta i en affär som den svarta halvmånen ägde och som bar namnet D'Kass.

Under lång tid hade Ak-Diir länge haft stora problem med att skaffa villiga medarbetare till sitt företag för ingen hade överlevt där längre än ett par dagar.

Brek började skaka och kallsvettas på samma gång för han visste att det inte fanns någon utväg för honom längre. Han var dömd att göra detta.

Mycket motvilligt, som om varje kroppsdel vägde flera ton, reste han sig ur sängen och masade sig bort till fönstret. Han placerade en trefingrad hand på fönsterytan och tittade ut på den nattliga aktiviteten som aldrig tog slut och blundade. Han hörde hur regnet smattrade lugnande mot fönsterrutan och han lät ljudet från vattendropparna stilla hans sinne för ett par värdefulla sekunder.

När han inte kunde stå kvar där längre tog han ett par djupa andetag och fattade mod. Det var dags nu, insåg han med en önskad klarhet. Hans första dag i detta arbetshelvete hade precis börjat.

Han letade fram en ljusblå och något solkig helkroppsdräkt och drog motvilligt på sig den.

Brek fattade tag i blixtlåset på framsidan och drog den hela vägen upp till halsen.

Det regnade ju alltid i staden Bak och han hade verkligen ingen lust att bli blöt och kall nu.

Efter att ha tagit på sig kraftiga stövlar som förhoppningsvis skulle hålla hans fötter torra öppnade han dörren till sitt levnadskvarter och begav sig ut i den långa och nergångna korridoren utanför.

Med tunga steg gick Brek fram till en av hissarna i närheten och tryckte in en knapp på en nedsliten panel där ett av ljusen blinkade i otakt.

Medan han stod där och väntade lyssnade han på regnets smattrande och frös. Omgivningen var kall och mörk och Brek ville inget annat än att återvända hem till sin varma säng där allt var bra.

Ståendes där alldeles ensam och rädd kändes det mer som han var på väg till sin egen begravning. Det var ingen välkomnande känsla direkt och Brek stod där med en tom blick och stirrade på panelen när hissdörrarna plötsligt öppnades upp framför honom.

Han rycktes abrupt ur sin krassa dagdröm och gick in i det mörka utrymmet med hastiga steg. Väl inne ögnade han igenom en stor datorpanel som visade byggnadens alla våningsplan. Just nu befann sig han på våningsplan 613 och han skulle ända ner till plan 3.

Detta var nedanför den relativt trygga delen av staden och de tio nedersta våningarna besökte man endast på egen risk.

Brek hade under sin tid där insett faran att besöka just detta område så det var med en darrig hand som han tryckte in knappen för våningsplan 3 på panelen.

Med en tid på 0.83 sekunder stängdes hissdörrarna abrupt framför honom och efter ett par mekaniska ljud färdades hissen ner mot sin slutdestination.

Brek kände hur han färdades snabbt nedåt och hastigheten gjorde att det fläktade kyligt inuti hisskupén. För att skydda sig mentalt stängde han ögonen och drömde sig bort för att slippa se hur lång tid det var kvar innan hans destination var nådd.

Han tänkte tillbaka på tiden när han var en ung avkomma på en av de stora pråmarna hemma på Sekulithh. Han såg sig själv lekandes med sina vänner i ett underbart solsken och ingenting var omöjligt.

De spelade Boh med varandra och det var ett spel där man kastade en metallboll till varandra och försökte nicka den med huvudet så att den landade i ett korg på marken.

Brek mindes hur han kramade om sin näst-moder och verkligen kände hur hennes kärlek och värme till honom var komplett. Under den tiden i hans liv hade han verkligen varit en lycklig avkomma.

Plötsligt producerade datorpanelen inuti hissen ett vasst läte och en ny obekvämsanning trängde sig in i hans medvetande. Han var framme vid det tredje våningsplanet.

Det fanns ju så klart ingen belysning alls utanför och det enda som mötte honom där var ett kyligt mörker som långsamt kröp in i den relativt upplysta hissen.

Brek fattade mod och gick snabbt ut därifrån. Han stod stilla framför den gapande hissen som fortfarande skänkte honom lite ljus, men även detta försvann när dörrarna stängdes och hissen for uppåt igen med en rasande fart.

Skräckslagen av att befinna sig på en så farlig plats gick han försiktigt fram i korridoren och letade efter en trygg, upplyst plats av något slag.

Brek gick där en lång stund och hörde hur hans fotsteg ekade kusligt på metallgolvet.

-”Måste se till att komma till D’Kass innan någon upptäcker mig här.” tänkte han ängsligt och rös inombords. ”Händer det så kommer de med största säkerhet att döda mig på fläcken.”

Kort därefter lade han märke till ett välkomnande ljus i slutet av korridoren. Utan att tveka sprang han dit och kände sig lite lättare till mods.

Ett par meter från honom sträckte sig en lång och bred bro ut som kopplade ihop byggnaden han befann sig på med de intilliggande komplexen. Hans ögon fastnade på en upplyst neonskylt bredvid som visade en karta över området där han befann sig.

Efter en stunds letande där ett av hans högra fingrar trevade över kartan visste Brek att hans arbetsplats väntade på honom på andra sidan bron.

Han tvekade först att ge sig ut i det hårda regnvädret men när han vände sig om och stirrade tillbaka kände han hur korridoren sträckte ut en isande skugga av mörker efter honom. Han

svalde nervöst och skyndade sig ut på bron. Måtte denna dagen vara över snart, tänkte han hoppfullt.

Väl ute i regnet såg Brek hur bron han befann sig på ingick i ett komplicerat nätverk av hundratals andra broar och när han tittade ner från den kunde han inte se marken.

-”Vid min heliga näst-moder!” flämtade han och kände sig lite vimmelkantig. ”Jag är säkert flera mega-längder över marken. Om jag skulle falla ner härifrån skulle jag inte bli mer än en blöt fläck.” tänkte han och rös inombords.

Brek tittade upp och överallt där hans blickar landade såg han reklampelare och myriader andra färgspektakel som vackert avspeglade sig i den regniga natten.

Han blickade ut över den frenetiska trafiken som syntes överallt och förundrades över de kilometerlånga fraktskeppen som låg dockade längs med byggnadskomplexen.

Femton minuter senare kom han över till den andra sidan och efter att ha navigerat genom ett par sunkiga kvarter nådde han sin slutdestination. Nämligen det mytomspunna affärskomplexet D’Kass.

Framsidan på byggnaden såg nergången och sliten ut och en stor, halvsöndrig neonskylt hängde ovanför entrén där tecknen för D’Kass lyste i en illröd färg.

Platsen han hade kommit till var en affär som sålde det mesta, allt ifrån vanliga matvaror till de mest exotiska och förbjudna vapen man kunde hitta i galaxen.

Affärens huvudsakliga uppgift var dock inte att förse invånarna med vanliga förnödenheter, utan det var en front för att dölja D’Kass mer ljusskygga verksamheter.

För även om lag och ordning lyste med sin frånvaro i staden kunde man aldrig vara säker.

Hotet från prisjägare och andra kriminella organisationer fanns överallt så ju mindre omgivningen visste om den svarta halvmånens affärer, desto bättre.

Den svarta halvmånens främsta inkomstkälla bestod nämligen av slavhandel och affären fanns där för att vilseleda all form av polisiär inverkan, det lilla som fanns.

Stadens rykte om att vara ett paradiset för laglösa skapade stora och lukrativa möjligheter för lyckosökare och kriminella runt om i galaxen. Baksidan med detta var att det också skapade en oönskad uppmärksamhet från privata polisorganisationer och frihetskämpar som ville hindra de kriminella krafterna i staden.

Breks roll i detta var mycket simpel. Han skulle arbeta som föreståndare i affären och se till att D’Kass lagliga sida sköttes utan några problem.

Med sorgsna ögon stod han i regnet utanför entrén och kände av ett enormt motstånd inom sig.

Han ville verkligen inte gå in i affären men vad kunde han göra? Han hade ju inget annat val.

Om Brek inte genomförde sin del av kontraktet skulle Ak-Diir fastställa hans dödsdom och han skulle snabbt gå en ond, bråd död till mötes.

Han stod där i regnet och och tittade in i genom de smutsiga fönsterrutorna.

En dov och gulaktig belysning låg tungt över affären och för tillfället var lokalen tom på kunder.

Med tanke på det kraftiga regnfallet som snabbt gjorde hans kläder genomblöta tog han ett djupt andetag för att stilla sitt inre och gick in i lokalen.

Väl inne studerade han omgivningen med misstänksamma ögon och konstaterade att D’Kass såg ut som en nergången affär som definitivt hade sett bättre dagar.

Intill honom stod ett ställ som sålde modifierade plasmagevär och en bit bort fanns det ett bord som sålde Ippaakys.

Det senare var små, ulliga livsformer som charmade sin omgivning med stora ögon som utstrålade värme och vänlighet. Varelserna var en sann delikatess för det ansågs att om man åt en levande ippaakys fick man deras själ inom sig och detta skulle skänka en tur i livet.

Brek gick vidare in i affären och rös av tanken när han tänkte på var som egentligen föregick här.

Utan att lägga någon mer tankekraft på detta gick han in i personalrummet, hängde av sig sin blöta ytterrock, tog på sig sina arbetskläder och gick bort till kassan och loggade in i datorsystemet.

Inloggningen bekräftades snabbt och datorsystemet önskade honom en trevlig dag och detta fick Brek att känna sig lite bättre till mods.

Han stod där och stirrade på panelen med en tom blick när entrédörrarna plötsligt öppnades och ett diskret ljud från dörrsensorerna hördes i butiken.

Han hoppade till och tittade genast upp och såg hur en underlig livsform långsamt gick mot kassan.

Brek kände genast igen varelsen och det var en Barrokk.

Den var två meter hög och de var kända för sina, minst sagt, underliga sätt att bete sig på.

Själva kroppen var bara en meter hög fast vid toppen av huvudet sträckte sig en lång spets upp som bestod av något hårt och benliknande material.

Denna spets hade en mycket stor inverkan på deras hemplanet, Barrokk'ha, och ju större och kraftigare spets de hade desto högre upp i den sociala rangordningen befann de sig.

Det munlösa ansiktet var smalt och grått och ovanför näspartiet syntes sex ögon som tog in omgivningen med en sömnig atmosfär.

Barrokker var kända för att vara oerhört långsamma av sig i allt de tog sig till.

De kunde till exempel stå stilla vid ett vägskäl i flera dagar för att komma fram till vilken väg som passade dem bäst.

Brek suckade tungt när han insåg att barrokken kunde bli en mycket långvarig kund.

Efter en stund av trötta huvudnickningar försvann den in bakom en av butikshyllorna i närheten men Brek visste ändå var den befann sig någonstans, tack vare den långa huvudspetsen.

Brek återgick till att stirra blint på kassans datorpanel som gav ifrån sig ett hypnotiserande surr som inte gjorde honom piggare direkt.

Efter en stund som kändes som en evighet kollade han upp igen för att kontrollera var barrokken befann sig i butiken.

Till hans stora förvåning såg han hur det nu stack upp två spetsar som vandrade stillsamt längs med butikshyllorna.

-”Oh! Nej!” flämtade han och tog sig om pannan. ”Jag glömde ju att de förökar sig vid varje indi-rotation.”

En indi-rotation var tiden det tog en Sekulithh att sjunga en speciell hederssång till sin avlidna näst-moder. I jordiska mått översattes detta till tjugo minuter.

Han stängde ögonen och fyllde sina fyra lungor med luft för att stilla sig själv.

-”Hoppas de köper någonting snart och det snabbt. Annars kommer jag få en hel hord av dessa äckliga varelser i affären. Bluerg!” tänkte han och svor irriterat för sig själv.

Med en djup suck gick han iväg för att hämta en mopp och började rengöra golven från diverse kroppsvätskor, vars ursprung var dold i mystik.

Brek svabbade långsamt och metodiskt på de nergångna, ljusgråa golvpanelerna samtidigt som han hela tiden följde de två barrokkernas aktiviteter i affären.

Han gick bort mot området där de hade befunnit sig innan och upptäckte ett tydligt spår av grönt slem där de hade gått.

-”Snälla! Låt de bara köpa någonting så de kan lämna mig ifred.” bad han hoppfullt.

Han började städa bort det äckliga spåret av slem från Barrokkerna och efter en stund av frenetiskt skrubbande blev han äntligen klar.

Brek sträckte stolt på sig och spanade efter huvudspetsarna igen när han plötsligt såg tre av dem i butiken.

-”Gaarhg!” skrek han inombords och bet ihop sin taniga mun. ”Ta ett djupt andetag nu och gå lugnt och stadigt tillbaka till kassan och bara andas.”

Han ställde ifrån sig moppen i personalrummet och ställde sig bakom kassan igen och log krystat. Han tog upp en penna och fumlade lite med den för att få tiden att gå men avbröts då han hörde tre dova dunsar där barrokkerna befann sig.

Konfunderad skyndade han dit och undersökte vad som hade hänt och det han fick se gjorde honom inte på bättre humör.

De tre barrokkerna hade fallit ner på golvet och spann diskret och detta betydde att de för tillfället befann sig i ett tillstånd av djup dvala.

Brek himlade kraftigt med ögonen och förbannade de sovande barrokkerna framför sig. Han kliade sig ansträngt på huvudet och funderade hur han skulle lösa denna besvärliga situationen på ett snabbt sätt. Hans tankar avbröts abrupt då entrédörren öppnades igen och en ny kund kom in i affären.

Brek sträckte snabbt på sig och skyndade tillbaka till kassan för att välkomna den nya kunden. Väl framme möttes han av en bjässe som bar på en kraftig, svart rock.

Kragen var helt uppvikt och med hjälp av en stor, bred hatt doldes kundens identitet totalt. Det enda Brek kunde se var ett ogenomträngbart mörker genom öppningen i kragen där ansiktet skulle befinna sig.

Giganten ställde sig helt blickstill framför kassan utan att säga någonting.

En laddad tystnad skapades i butiken och Brek kände hur hans hjärta började slå lite fortare. Varför stod bjässen bara där utan att säga någonting?

Han kunde inte låta bli att stirra rakt in i det farliga mörkret där ansiktet skulle vara och svalde nervöst.

-”Eh... Är det något jag kan hjälpa till med?” frågade Brek vänligt men osäkert.

Den storvuxna livsformen svarade inte på hans fråga utan fortsatte att inspektera honom i kylig tystnad.

Brek började kallsvettas och blev alltmer nervös när två gröna ögon plötsligt lyste upp inifrån mörkret.

-”**Siuuuuirr Kalasssssss Roodooldooo.**” väste livsformen.

Brek fortstod ingenting av vad kolossen sa och kände sig pinsam.

-”U-ursäkta, men jag förstod inte riktigt vad du menade. Kan du möjligtvis Batonn, universalspråket?” ursäktade han sig.

-”**Siuuuuirrrr Kalasssssss Roodooldooo, Kah!**” fortsatte jätten fast nu med en betydligt mörkare ton än innan.

Brek harklade sig och skulle precis ställa samma fråga en gång till när kolossen plötsligt sköt ut sin högerarm och tog en kraftigt grepp om hans hals.

Med en oerhörd styrka lyftes Brek upp ett par meter i luften och drogs över disken och fram mot de glödande ögonen.

Han kunde inte se några ansiktsdrag alls, bara det hypnotiserande skenet från ögonen.

Brek log krystat och försökte säga någonting men livsformen hade ett så pass kraftigt grepp runt hans hals att han bara kunde väsa.

-”**Seeeeeee Kass Nooroo Baaas!**” röt giganten ilsket och kastade iväg Brek tvärs över affären med våldsam kraft.

Han landade på en av butikshyllorna som befann sig intill de sovande barrokkerna och föll ner i gången mitt bland dem. I fallet fick han mängder av varor över sig som gick sönder och läckte ut diverse vätskor överallt.

Speciellt en hel rad med Sarukah Bas parasit-schampoo föll ner på golvet och gick sönder. Glassplitter yrde överallt och om inte det räckte så spred sig mängder av små, svarta insekter ut över det nystädade golvet. Eftersom parasiterna var köttätande var de livsfarliga för vissa livsformer och till den kategorin tillhörde Brek Gondo.

Med en kraftig panik hoppade han upp på en av hyllorna i närheten och undvek de farliga insekterna med en hårsmåns marginal.

Brek storrade på barokkerna och insåg att de var immuna mot parasiterna. Myllret från insekterna var dock en obekväm upplevelse för dem och de vaknade långsamt upp ur sin djupa sömn.

De storrade sömnigt på Brek med sina sex ögon och nickade slött.

Väl uppe igen stapplade de iväg mot en annan länga och det var då som Brek plötsligt såg hur det nu var fyra av dem som vandrade omkring inne i affären.

-”Raaah! Karooo! Smutsiga Barrokker!” skrek han inombords och kände sig allt mer uppgiven för varje sekund som gick.

Plötsligt kom han att tänka på den hotfulle kolossen som hade kastat iväg honom tvärs över affären. Brek storrade skräckslaget bort mot kassan och förväntade sig det värsta men jätten stod inte längre kvar där. Den måste ha lämnat affären i vredesmod eller nått liknande och Brek drog en stilla suck av lättnad.

Innan han begav sig tillbaka till kassan kollade han noga så att inga av parasiterna fanns i närheten av hans fötter.

Han tog ett par snabba skutt och skyndade tillbaka till kassadysken.

Väl på plats igen tittade han sig omkring och kontrollerade att allt hade återgått till det normala igen.

Efter en positiv verifiering av läget funderade han på vad som skulle ske härnäst.

Brek tittade på datorskärmen framför sig och insåg att det bara hade gått sexton ypsi-rotationer och dagen var långt ifrån slut.

Ypsi-rotationer var sekulithernas sätt att dela in dagarna på deras hemplanet och sexton ypsi-rotationer var ungefär två mänskliga jordtimmar.

Det dröjde inte länge innan han rycktes ur sitt nyfunna lugn och en panikslagen varelse slängde sig plötsligt in i affären. Han sprang genast fram till Brek med en desperat blick i sina ögon och grep tag i hans armar.

-”SNÄLLA! DU MÅSTE RÄDDA MIG!” skrek han uppgivet och storrade maniskt omkring sig som om han var förföljd av någon. ”HÖR DU VAD JAG SÄGER!? JAG GER DIG VAD SOM HELST, BARA DU RÄDDAR MIG FRÅN DEM.”

Brek skulle precis säga någonting när belysningen i affären plötsligt försvann och ett fruktansvärt oväsen hördes.

Han stod helt stilla bakom kassan och storrade ut i mörkret och lyssnade på oljudet.

-”Vad var det frågan om nu?” tänkte han och bävade inombords.

Plötsligt kom belysningen tillbaka och han såg den panikslagne personen ståendes där framför dysken.

Han hade en ljusgrå jacka av läder på sig som såg sliten och väderbiten ut. Byxorna var svarta och innehöll mängder av fickor på båda sidorna. Längst ner bar kunden på ett par slitna stövlar och Brek misstänkte att han var hemlös eftersom han luktade mycket illa.

Hans hudfärg var gul och på huvudet bar han en sliten keps.

Han stod helt stilla framför kassan och Brek frågade om han kunde stå till tjänst med någonting. Inget svar kom ifrån den skräckslagne kunden och det dröjde inte länge innan Brek förstod att någonting inte stod helt rätt till med honom.

Långsamt började mängder av röda streck växa fram över hela kroppen och Brek märkte till sin fasa hur ett av strecken snabbt bildades över halva överdelen av huvudet.

Kunden började skaka kraftigt och de röda snitten skapade ett invecklat mönster som fick Brek att rynka på pannan och undra vad det var frågan om.

Små stråk av blod sipprade fram vid linjerna och Brek bestämde sig för att fråga kunden hur han mådde. Brek hade precis öppnat munnen för att säga någonting när överdelen på kundens huvud plötsligt gled av och föll ner på det nystädade golvet med en klubbig duns.

Med en fallande haka av förvåning stod Brek där och tittade på medan kunden föll isär i hundratals mindre bitar. I samma ögonblick sprutade blod och kroppsvätskor ut överallt och det hela såg oerhört groteskt ut.

Han bara stod där i ett fryst tillstånd av skräck och fick mängder av blod och inälvor över sig. Även kassan och området runt omkring honom blev nersolkat av diverse kroppsvätskor och allting luktade väldigt illa.

Breks blick var mörk och han förde sin hand över sitt nerblodade ansikte och kände sig illamående. Han studerade sin hand och såg hur kroppsvätskor av olika slag rann ner från fingrarna och skapade avlånga droppar som vägrade lossna.

Han visade upp en trött men arg grimas och reflekterade över den nya, och minst sagt, klibbiga situationen.

-”Jag som precis hade städat.” gnällde han uppgivet och himlade med ögonen. ”Och nu detta. Att jobba här är verkligen ett straff.” morrade han och kände hur den växande irritationen pressade undan hans tidigare rädsla.

Brek suckade trött och gick iväg till omklädningsrummet och bytte om. Han kunde ju inte bara stå där med nerblodade kläder och låtsas som ingenting.

När han väl hade rengjort sig och var redo att ta sig an sina arbetsuppgifter med en ny uniform hörde han entrédörrens larm igen.

Han kom ut för att möta den nya kunden när han till sin fasa märkte hur en stor och bevingad livsform närmade sig kassan med en fusionsgranat i handen.

-”Oh! Nej!” insåg han ängsligt och önskade sig bort därifrån. ”Jag håller på att bli rånad av en Raskorint.”

Rånaren var mörkröd till färgen och hade en långsmal och mycket vältränad kropp. Huden såg naturligt härdad ut och avslöjade flera grova ärr som vittnade om ett hårt liv.

Kroppen var bar förutom ett brett bälte runt midjan. På bältet hängde vapen och vassa instrument av olika slag och förutom detta syntes ett kort skynke som hängde ner mellan benen.

Bakom den muskulösa ryggen syntes stora vingar som såg respektingivande ut. De hängde graciöst längs med ryggen och såg oerhört smidiga ut.

Raskorinter var ökända för sitt aggressiva beteende och var en vanlig syn i den undre världen.

Rånaren kolsvarta ögon höll Brek i ett fast grepp medan den närmade sig honom med ont uppsåt i blicken.

Raskorinten skulle precis presentera sina hotfulla krav för honom när någonting hände som den inte alls var beredd på.

Utan förvarning slant raskorinten på den klibbiga sörjan från kunden innan och föll ner på golvet med en kraftig duns. Klart irriterad över det fulniga misstaget skulle den precis resa sig upp när rånaren till sin stora fasa insåg att granaten hade aktiverats.

Brek förstod genast vad som hade skett och sprang bort därifrån så fort han kunde och slängde sig ner mellan två varuhyllor längre bort. Samtidigt försökte raskorinten inaktivera bomben med rappa fingrar. Den arbetade blixtnabbt men när den korrekta knapptryckningen väl hade genomförts insåg den att det var försent.

En oerhört våldsam explosion följde och Brek kunde höra raskorintens döende skrik i eldhavet. Förstörelsen var enorm och stora delar av affären låg nu i ruiner medan en tjock och från rök spred sig överallt.

Brända kroppsdelar blandat med bortsprängda sektioner av inredningen regnade ner överallt och allt var kaos runt omkring honom. Brek tittade upp mot taket och träffades då av en rykande del av raskorintens högra vinge. Det blixtrade till av smärta över ansiktet och han grymtade ilsket för sig själv.

Han kände hur blodet rann ur näsan på honom och han kände sig omtumlad och eländig.

Efter en stund hade röken lagt sig så pass mycket att det gick att se någorlunda bra där inne igen.

Försiktigt, för vid det här laget kände Brek att vad som helst kunde hända, reste han sig upp och gick tillbaka till kassan igen eller, rättare sagt, det som återstod av den.

En rykande krater syntes till där kassan hade stått och söndersprängda maskindelar låg och skräpade överallt.

Brek tittade ner och fick se sig för där han gick. Förkolnade kroppsdelar från raskorinten låg på golvet runt omkring honom och det var rök överallt.

Han ställde sig vid den före detta kassadisen och kände sig apatisk. Han orkade inte tänka på allt som han hittills hade upplevt denna morgonen och satte sig ner på en bränd pall och vilade benen.

Han tog fram ett vitt papper och pressade det mot näsan och suckade uppgivet.

Efter en stund hade röken nästan försvunnit och han kunde nu se att resten av affären var relativt oskadd.

Det hade slutat blöda från näsan och han skrynkade ihop pappret och kastade iväg det bakom disken.

Brek tittade ut och såg hur regnet skapade många och invecklade vattenspår längs med fönstret medan svävartrafiken utanför var lika tät och kaotisk som innan.

En stor folksamling hade bildats utanför affären och all stod de i regnet och tittade in med nyfikna blickar.

Brek tittade på dem med trötta ögon och skakade uppgivet på huvudet.

Han satt där en lång stund och tyckte synd om sig själv när bjässen med den uppvikta kragen plötsligt kom in i affären igen. Brek hoppade till förskräckt och märkte hur den mörka figuren hade två följeslagare med sig denna gången.

De gick på vardera sida om bjässen och var betydligt mindre i storlek än deras ledare.

Brek reste sig upp och såg hur trion närmade sig och vid en närmare granskning såg de två följeslagarna mer ut som små barn i jämförelse.

-”Oh, nej! Vad kommer att hända nu?” tänkte han ängsligt och bet sig oroligt på läppen.

De tre livsformerna ställde sig tyst framför Brek och den ruinerade kassadisen och efter en stund började en av undersåtarna prata.

-”N'taar var här inne för en stund sedan och frågade om leveransen med slavar hade kommit. Han fick inget svar och ni valde istället att vara otrevlig mot N'taar. Som straff skall du bli N'taars slav och för att visa den vördnad och respekt som N'taar förtjänar skall ni hoppa över kanten här på gångbron utanför och låta er offras.” uppmanade personen med en känslökall och byråkratisk röst.

Brek Gondo bara stod där med öppen haka och trodde knappt sina egna öron.

Vad hade den ynkliga byråkraten precis sagt? Skulle han hoppa över kanten vid gångbron där borta och ta sitt egna liv bara för att han inte hade förstått vad den där idiotiska bjässen hade försökt säga till honom?

-”Bah! Skulle inte tro det.” väste han i tankarna och skulle precis hytta näven åt deras anklagelser när jätten återigen tog ett fast grepp runt hans hals och lyfte upp honom i luften.

-”Har vi en överenskommelse?” väste den svinaktige byråkraten.

Brek fick inte fram ett enda ord utan väste mest varpå N'taars följeslagare lyckligt skrek till.

-”Han accepterar! Låt oss nu se denna livsform offra sig för den allsmäktige N'taar.”

-”Oh, nej! Detta kommer inte att sluta lyckligt.” tänkte Brek hopplöst.

Samtidigt som han bars ut därifrån såg han hur det nu fanns tretton Barrokker i affären.

-”Aargh! Varför köper de inte bara någonting?” tänkte han samtidigt som han kämpade mot N'taars hårda grepp runt hans hals.

Innan Brek visste ordet av gjorde N'taar någonting oväntat och slängde iväg honom från gångbron med en enorm kraft. En kall dödsinsikt spred sitt isande gift genom hans kropp och Brek föll nu skrikandes ner mot marken som befann sig flera kilometer ner.

Medan Brek föll kände han hur det kraftiga regnet och vinden slet i hans klädsel.

Han for ner bland den luftburna trafiken och när han kisade med ögonen såg han en blandning av neon och mörker som snurrade kaotiskt runt omkring honom.

Brek tittade ner och märkte hur det fortfarande var långt kvar ner till marken där hans dödsdom väntade.

Efter att ha skrikit sig hes av dödsångest började han fundera på barrokkerna igen och reflekterade över deras underliga beteende medan han föll ner mot sin död.

-”Ah! Eftersom de var tretton stycken i affären måste det betyda att de förökar sig snabbare när de är nervösa.” insåg han och kände sig plötsligt lite smartare.

Denna insikten skulle dock inte bli långvarig insåg han bittert och snart skulle gravitationen se till att göra Brek Gondo till en permanent del av staden Bak på planeten Bissk Junta Franekk Su Loarl.

Världen med den eviga dagen och natten.